

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДУ «НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ВИЩОЇ ТА ФАХОВОЇ
ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ»**



Міжнародна науково-практична конференція магістрантів

**НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ
УХХІ СТОЛІТТІ**

**Актуальні питання розвитку аграрного
та земельного права: національний і міжнародний вимір**

18 листопада 2021 р.

Біла Церква
2021

Ще однією великою групою підприємств є товариства. Вони можуть бути з обмеженою відповідальністю, додатковою або повною, командитними чи акціонерними. Їх призначення та функціонування регламентує Господарський кодекс України.

Досить вагоме значення на даному етапі розвитку аграрного виробництва, є така організаційно-правова форма підприємств – як приватні підприємства, засновані на орендних відносинах. Власник землі і майна бере в оренду землю і майно в інших селян з обов'язковим укладенням договору, де зазначаються розмір плати за оренду майна і землі та права і обов'язки сторін.

Однією з найпоширеніших організаційних форм сільськогосподарського виробництва в Україні є фермерське господарство. Переважно це форма сімейного господарства, яке водночас виступає і первинною соціальною ланкою, і первинною ланкою в суспільному виробництві. Цим забезпечується високий рівень його стійкості й стабільності.

Останніми роками почали активно розвиватися спільні підприємства, створені на основі вкладення капіталу вітчизняних та іноземних партнерів, які спільно здійснюють господарську діяльність, управління та розподіл прибутків. Такі підприємства є достатньо потужними за розмірами і мають здебільшого холдинговий тип діяльності.

Розгляд значущості господарств населення, зокрема особистих селянських господарств, визначається тим, що основним типом господарювання в горах є сімейне сільське господарство, яке суттєво відрізняється від сучасного промислового виробництва.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Березін О. Сучасні аграрні проблеми та їх вплив на розвиток національного продовольчого ринку України. Науково-інформаційний вісник Академії наук вищої освіти України. 2012. № 2 (79). С. 113–123.
2. Савельєва О. М. Правове регулювання відносин в агросфері: моногр./за заг. ред. М. В. Шульги. Х.: Друкарня Мадрид, 2017. С. 140.
3. Чабаненко Н. Н. Сельскохозяйственная деятельность как аграрно-правовая категория. Журн. науч. Публикаций аспирантов и докторантов. URL:<http://journal.org/articles/2014/uris56.html> (дата звернення: 10.03.2017).

УДК: 342

МАКСИМЧУК В.В., магістрант

Науковий керівник – **БРОВКО Н.І.**, д-р юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

МІСЦЕ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВ У ГЛОБАЛЬНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Анотація. У сучасному суспільстві почалася нова стадія розвитку, і в процесі глобалізації сформувалося глобальне інформаційне суспільство в якому активно функціонують екологічні права. Вони займають чільне місце у системі конституційних прав і свобод, проте питання їх місця у системі конституційних прав і свобод є неоднозначним.

Ключові слова: інформаційне суспільство, екологічні права, конституційні права, можливості людини, екологічна сфера.

В процесі глобалізації сформувалося та функціонує глобальне інформаційне суспільство – новий тип суспільства, породжений черговим інформаційним вибухом і в якому інформаційні, комунікаційні, інформаційно-комунікативні та цифрові технології створені завдяки новій глобальній соціальній революції та визначені в результаті основні умови і здатності обміну інформацією, отриманою за допомогою вільного доступу до знань, відкриваючи нові можливості для самоідентифікації будь-якого суспільства в особі держав, суспільства чи особистості.

Глобальне інформаційне суспільство - це особлива цивілізаційна фаза життєдіяльності людини, де головним чином усі сфери діяльності пов'язані зі створенням, обробкою і використанням інформації.

Екологічні права є складовою конституційних прав, й громадяни України стикаються з різними проблемами в екології, що вимагають моментального рішення з огляду на поточний стан навколишнього середовища, що впливає на здоров'я населення.

Екологічні права – це можливості (свободи) користуватися природним середовищем як природним середовищем проживання. Екологічні права є спорідненими з правом на життя. Специфіка екологічних прав полягає у тому, що основою їх здійснення є об'єктивно існуюча екологічна система – навколишнє природне середовище. При цьому деякі екологічні права є природними правами, невід'ємними від життєдіяльності громадян, незалежно від їхнього правового закріплення. Такі права людини і громадянина реалізуються як об'єктивна необхідність і не потребують нормативно-правового оформлення.

Право на безпечне для життя і здоров'я довкілля і є за сучасними нормами одним із фундаментальних, природних прав людини, так як забезпечує її право на життя (ст. 3 Загальної декларації прав людини).

Також слід погодитися з думкою М.Бринчука, що навколишнє середовище є сприятливим, якщо його стан відповідає встановленим в екологічному законодавстві вимогам і нормативам, що стосуються чистоти (незабрудненості), ресурсоємності (невичерпності), екологічної стійкості, видової різноманітності і естетичного багатства. Так, пропонується оцінювати навколишнє середовище як сприятливе, якщо тільки її стан відповідає встановленим і описаним вище екологічним законодавчим вимогам.

Безпосереднім проявом сенсу права, забезпечення власної свободи і незалежності індивіда, у тому числі від влади, та поваги до свободи та незалежності інших людей є права людини. Вони об'єктивно є мірилом розвитку права в суспільстві, показником його цивілізованості. Адже за допомогою прав особистість долучається до матеріальних і духовних благ суспільства, до механізмів влади, до законних форм волевиявлення і реалізації власних інтересів. Від рівня забезпеченості прав вирішальною мірою залежить ступінь досконалості самої особистості, її життя і здоров'я, недоторканність і безпека [1, с. 49].

Традиційно права і свободи людини і громадянина групують за сферами життєдіяльності індивіда. За твердженням Н.Шукліної, такого роду класифікація уявляється особливо важливою, бо вона показує межі охорони прав людини і громадянина у різних сферах. Критерієм тут є однорідність матеріального змісту прав, свобод і обов'язків та однотипність норм, що її закріплюють [2, с. 200].

Визначаючи місце екологічних прав людини у системі конституційних прав і свобод людини і громадянина в Україні, твердження сучасних дослідників є неодностайними.

Так, наприклад, О.Совгіря право кожного на безпечне для життя і здоров'я людини довкілля відносить до соціальних прав та свобод людини і громадянина [3, с. 519].

Екологічні права громадян, на думку Г.Анісімової, можна віднести до природних прав, невідчужуваних, які виступають як вища соціальна цінність, що існують невід'ємно від особистості, життєдіяльності громадянина, незалежно від їх правового закріплення є безпосередньо діючими, перебувають під захистом держави та відповідають міжнародним стандартам у галузі прав людини [4, с. 57–58].

За твердженням О. Скакун, екологічні права – це можливості (свободи) користуватися природним середовищем як природним середовищем проживання. Екологічні права є спорідненими з правом на життя. Специфіка екологічних прав полягає у тому, що основою їх здійснення є об'єктивно існуюча екологічна система – навколишнє природне середовище. При цьому деякі екологічні права є природними правами, невід'ємними від життєдіяльності громадян, незалежно від їхнього правового закріплення. Такі права людини і громадянина реалізуються як об'єктивна необхідність і не потребують нормативно-правового оформлення [5, с. 182].

Таким чином, у системі конституційних прав і свобод людини і громадянина чільне місце посідають екологічні права людини, що належать до основних (фундаментальних, природних) прав і свобод. Вони походять від природного права на життя і свободу, яке від народження має кожна людина. За сферою життєдіяльності індивіда їх можна віднести до

особистих (громадянських) прав. Проте, це питання дискусійне і потребує подальшого дослідження.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Загальна теорія права: Підручник/ М.І. Козюбра та ін. К. 2018. 296 с.
2. Совгіря О. В., Шукліна Н. Г. Конституційне право України: Навчальний посібник. К. 2008. 254 с.
3. Совгіря О. В. Конституційно-процесуальне право України: навч. посіб. К. 2021. 342 с.
4. Анісімова Г. В. Екологічні права громадян . К. 2016. 165с.
5. Скакун О.Ф. Теория государства и права. Загальна теорія держави і права. К. 2017. 185 с.

УДК: 349.42

ГАРНАГА П.Є., магістрант

Науковий керівник – **ПАХОМОВА А.О.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

pavel.garnaga@gmail.com

КОМПЛЕКС ЗАХОДІВ ЩОДО СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ОРГАНІЧНОГО ФЕРМЕРСТВА НА ОСНОВІ ДОСВІДУ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Анотація. На основі досвіду європейських країн, аналізу праць деяких вітчизняних та зарубіжних науковців, здійснено спробу визначення напрямків і механізму підтримки органічного сектору виробництва в агропромисловості.

Ключові слова: інвестиційна підтримка, стимулювання ринку, органічні товаровиробники, міжвідомча взаємодія.

Протягом останніх 20 років вирішальну роль в зростанні органічного агропродовольчого сектору зіграла його державна підтримка. Ефективність державної політики, спрямованої на заохочення конверсії господарств очевидна, в порівнянні з досвідом США та ЄС. При традиційно низькому рівні державної підтримки сектору в США, частка органічних сільськогосподарських земель в країні становила 0,6% в 2019 році, хоча питома вага органічної продукції на ринку продовольства була вищою, ніж в цілому по ЄС. У той же час, в ЄС частка органічних земель досягла в середньому 8,1% завдяки політиці уряду, спрямованій на розширення практики органічного землекористування як одного з інструментів багатофункціонального розвитку сільських територій. У контексті нової стратегії стійкого зростання - «Зелений пакт для Європи» Європейською Комісією було заявлено про намір збільшити даний показник для ЄС до 25% до 2030 року [1].

Дослідження зарубіжного досвіду дозволило визначити ряд напрямків підтримки розвитку органічного сектора.

Комплекс заходів зі стимулювання пропозиції:

- програми прямої підтримки суб'єктів в області органічного сільського господарства (виплати на проходження сертифікації, податкові пільги для інвесторів, субсидії протягом періоду конверсії або ведення органічного сільського господарства, фінансування в рамках суміжних програм, таких як загальні агроекологічні заходи і програми регіонального розвитку). Пряма підтримка особливо важлива на початковому етапі формування органічного сектора, проте в ряді країн застосовується на постійній основі і на більш пізніх етапах, якщо він грає важливу роль у виробництві суспільних благ;

- непрямі заходи, спрямовані на організацію системи професійної освіти і підвищення науково-дослідного потенціалу галузі. Останнє актуально на пізніх етапах розвитку сектору при досягненні його достатнього масштабу для широкого впровадження інновацій. На ранніх же стадіях доцільно налагодження системи інформаційно-консультаційної підтримки операторів [2].

В залежності від орієнтованості органічного сектора на внутрішній або зовнішній ринки, стимулювання попиту включає в себе:

ЗМІСТ

Яцун М. А., Мельник О.Г. Оцінка сучасного стану ринку страхування сільськогосподарських культур в ЄС та Україні – порівняльний аспект.....	3
Войтко В. О., Ковальчук І.В. Нормативно-правові основи інвестиційної політики держави в аграрному секторі.....	4
Котіков О.І., Ковальчук І.В. Проблемні аспекти міжнародно-правового регулювання аграрних відносин.....	6
Шаповалова А.М., Ковальчук І.В. Правові роблеми інформаційного забезпечення сільськогосподарських товаровиробників.....	9
Пастухова М.О., Сокиринська О.А. Система джерел правового регулювання зовнішньоекономічної діяльності суб'єктів агробізнесу.....	11
Солодкий О.Є., Сокиринська О.А. Особливості державного регулювання агробізнесу.....	13
Цимбалюк Н.Р., Нікітенко О.І. Характерні способи вчинення кримінальних правопорушень проти довкілля.....	16
Колісник Є.О., Нікітенко О.І. Особливості кваліфікації кримінальних правопорушень проти екологічної безпеки.....	18
Хорошун Л.М., Нікітенко О.І. Особливості кваліфікації кримінального правопорушення пов'язаного з незаконним видобуванням, збутом, придбанням, передачею, пересиланням, перевезенням, переробкою бурштину.....	20
Яремчук В.О., Настіна О.І. Правова охорона та раціональне використання земель сільськогосподарського призначення.....	22
Прокопець О. І., Настіна О.І. Правові проблеми землеоціночної діяльності в територіальних громадах.....	25
Білоус Р. С., Настіна О.І. Компетенція територіальних громад у системі правового регулювання управління землею.....	28
Білоус О. С., Мельник О.Г. Теоретико-правовий аналіз ринку сільськогосподарського страхування в Україні.....	30
Кущенко О. В., Настіна О.І. Правове регулювання охорони об'єктів культурної спадщини в Україні: проблемні питання відчуження земельних ділянок.....	32
Кононюк П.О., Поляруш-Сафроненко С.О. Проблеми визначення поняття екологічна міграція....	33
Бодрик О.М., Єфремова І.І. Договірні відносини в сфері аграрного виробництва.....	35
Ткаченко Т.Д., Мельник О.Г., Проблеми корупції в сфері земельних відносин в Україні: міжнародно-правовий аспект.....	36
Кавун М. О., Бровко Н.І. Роль і місце правових цінностей в структурі правосвідомості працівників аграрної сфери.....	38
Мойсеєнко В. В., Бровко Н.І. Екологічне інформаційне забезпечення як засіб реалізації доступу до екологічної інформації.....	40
Мукоїда І. І., Обіюх Н.М. Особливості правового режиму земель курортів.....	42
Горлова Д. В., Обіюх Н.М. Принципи екологічного управління у сфері поводження з добривами та пестицидами: правовий аспект.....	45
Власенко І.В., Обіюх Н.М. Правова характеристика дозвільних процедур у сфері природокористування.....	47
Мацюк О.С., Єфремова І.І. Організація аграрного виробництва суб'єктами аграрного виробництва.....	49
Максимчук В.В., Бровко Н.І. Місце екологічних прав у глобальному інформаційному суспільстві.....	50
Гарнага П.Є., Пахомова А.О. Комплекс заходів щодо стимулювання розвитку органічного фермерства на основі досвіду зарубіжних країн.....	52
Пахомова А.О., Шевченко Л. О. Досвід розвитку інноваційної діяльності аграрної сфери провідних країн світу.....	53
Сігал Є. Є., Пахомова А.О. Форми сільськогосподарської дорадчої діяльності зарубіжних країн.....	55
Снігур А.О., Сокиринська О.А. Правові аспекти поняття наукової діяльності в аграрній сфері.....	56
Король О.О., Ломакіна І.Ю. Землі сільськогосподарського призначення як об'єкт правового регулювання.....	58
Сергєєв О.В., Бровко Н.І. Конституційно-правове регулювання переривання вагітності.....	59
Лехкодер М. В., Ломакіна І. Ю. Правове регулювання рослинництва в Україні та країнах ЄС.....	62